

Dopis, který si Petr Pavel určitě nepřečte, ale vy byste měli.

12. 01. 2023 21:25:10

Příběhy jsou mocná a nebezpečná zbraň a v těchto dnech na Hrad vedou člověka, který si nezaslouží úctu, ale opovržení.

Petře Pavle,

Jsme skoro stejně staří, vy 1961, já 1962. To je asi tak všechno, co máme společného. Váš život a můj život nejsou jenom dvě různé stránky ilustrující historii naší země. Jsou to úplně odlišné knihy.

Začnu dobou, kdy nám oběma bylo 6 let.

V roce 1968 byli u vás na návštěvě přátelé ze Sovětského svazu. „Právě na kontrastu mezi nimi na jedné straně a protisovětskými náladami na druhé mi otec srozumitelně k věku vysvětlil podstatu situace. Bylo to účinnější než cokoliv jiného a také trvalejší. Posměch ve škole ze strany spolužáků pro mou obhajobu našich přátel mne v názoru pouze utvrdil.“ To jste napsal v životopise v roce 1987.

Mne ráno 21.srpna vzbudila plačící babička. Zažila obě světové války, bála se. Rodiče jsem v těch dnech viděl málokdy. Nerozumím, proč se máme vyhýbat vojákům v cizích uniformách, proč jim lidé spílají, ale začal jsem to chápat brzy.

Vy jste žil dál život prominentního syna, vysoce postaveného armádního důstojníka, registrovaného agenta STB.

U nás se v následujících měsících a letech změnilo všechno. Otec na schůzi prohlásil, že se nikdy nesmíří s tím, aby jeden stát zasahoval do suverenity státu jiného, matka byla „zarytá dubčekistka“. Oba přišli o práci, z vedoucího odboru kultury byl jeřábík a z ředitelky knihovny dělnice v manufaktuře v garáži, kde se vyráběly svíčky. Soudruzi nás vyštvali z mého rodného města, otec v novém bydlišti vykonával podřadnou práci v továrně a matku vyhodili z práce vždy, když došel její kádrový posudek. Měla zákaz práce v kultuře, a tak ji vyhodili dokonce i z místa vrátné v muzeu. Sebrali nám telefon, otec musel pravidelně chodit na STB na „pohovor“, chyběly nám prostředky k životu. Na základní škole jsem pochopil, že jsem jiný, když šli ostatní na nějakou akci Pionýra a já jsem seděl v šatně, měl jsem do té organizace zakázaný vstup.

Vy jste v roce 1974 nastoupil na vojenské gymnázium.

Moje starší sestra měla zakázané střední školy a mne to čekalo také. Přijal mne na vlastní riziko jeden odvážný ředitel, na obor, který mne vůbec nezajímal. Za texty Kryla nalezené v tašce zapomenuté na nádraží jsem stál před jakousi komisí, dostal dvojku z chování. K stigmatu syna kontrarevolucionářů brzy přidali nálepkou potenciálního ideového nebezpečí pro mládež. Vás podle vašich vlastních slov ideově formovala měsíční prázdninová cesta do Sovětského svazu, mne letní brigády, jediná cesta, jak vylepšit ubohý rodinný rozpočet a koupit si vysněný kazeťák z druhé ruky.

Vy jste po vojenském gymnáziu šel na vojenskou vysokou školu.

Já jsem se na VŠ přihlásil, i když jsem věděl, že mne nepřijmou. K přijímačkám mne ale pustit museli, ze 3 předmětů včetně ruštiny jsem absolvoval za 1, přijat jsem nebyl. Byl jsem u toho, když profesor, který na VŠ vyučoval a znal otce řekl "přece jste si nemysleli, že ho můžeme vzít?".

Vy jste v roce 1983 nastoupil k výsadkářům.

Chtěl jsem létat. Kamarádi se v místním aeroklubu hlásili na bezmotorové létání. Můj pokus byl se rovnou zamítnut, snad mohu zkusit parašutismus, prý na padáku za hranice neuletím. Výcvik nás na podzim v tělocvičně začalo několik desítek, balení padáku a trénink doskoku, na jaře jsem si pilně na brigádě dopředu odpracoval všechny seskoky. Vydrželo nás to asi sedm. Když instruktor na jaře oznámil, že druhý den bude první seskok, nikdo nejásal víc než já. Do chvíle, kdy mi sdělil, že já skákat nebudu, protože mi to zakázali a vyloučili mne ze Svazarmu, prý mne tam vzali omylem.

I já jsem v roce 1983 začal vojenskou kariéru. Na začátku ledna jsem jako politicky závadný nastoupil k „elitnímu“ vojenskému útvaru 3513, 1.stavební a silniční prapor Horní Počernice. Pohrobek PTP. Major Jožo Gábriš, který pamatoval reálné postavy z Černých baronů, občas poskakoval po buzeráku s výkřiky „keby to videl Švandrlík“. Na celém útvaru byli asi jenom tři vojáci z povolání z toho za trest jeden kapitán, který měl kvůli jménu Tomáš Baťa zaražený služební postup. Zbytek nám odveleli „špagáti“. Jediná výzbroj byly dvě bedny samopalů se zacementovanými hlavněmi, které se vyndaly jenom na přísahu. Ve znaku buldozer, práce na stavbách a ošacení tak bídné, že jsme se styděli jet na vycházku do Prahy. "Pro obranu socialismu jsem vždy připraven stát pevně v řadách ozbrojených sil Československé socialistické republiky po boku Sovětské armády i armád ostatních socialistických zemí v boji proti jeho nepřátelům a nasadit i svůj život k dosažení vítězství. Tak přísahám!" Vy jste takhle přísahat chtěl, já jsem musel.

Vy jste vstoupil v roce 1985 do KSČ, začal jste potom kariéru rozvědčíka, cvičil jste se na podvratnou činnost na území kapitalistického nepřítele, stal se z vás předseda organizace strany.

Já jsem po vojně začal pracovat divadle. Když krajský tajemník KSČ pro kulturu zjistil, že tam dělám zvukaře, tak přišel pokyn mne vyhodit. Statečný ředitel divadla neuposlechl.

Vaše manželka, důstojnice armády, také vstoupila do KSČ.

Moje tehdejší manželka, sólistka opery, zažila, co to znamená být mou ženou, když jí kvůli mně odmítli v Národním divadle.

Vy jste konec osmdesátých let prožil jako agent Pávek. Ještě v září 1989 jste jako stranický funkcionář odsuzoval kolegy, kteří se zamýšleli nad Několika větami.

Já jsem dění sledoval z ciziny, domů jsem mohl až po amnestii, která smazala trest za nepovolené opuštění republiky. Kvůli hrozbě trestu za protirežimní tiskoviny jsem totiž skončil v emigraci, udal mne „kamarád“, našel jsem ho po letech v registru svazků STB.

Vy jste na začátku nové historie naší země ještě do roku 1991 sloužil pod Varšavskou smlouvou, vedenou z Moskvy.

Já jsem konečně začal žít bez stigma protispolečenského antikomunistického živlu.

Nebyl jste sám, podobnou kariéru udělalo mnoho vašich soudruhů. Nikdo ale neměl to drzost se ucházet o úřad prezidenta republiky. Nikdo kolem sebe neupletl takovou konstrukci lží jako vy.

Nebudu vás volit za prezidenta, budu volit kohokoliv, kdo bude stát proti vám. Pokud zvolen budete, nebudu vás jako prezidenta mé rodné země akceptovat.

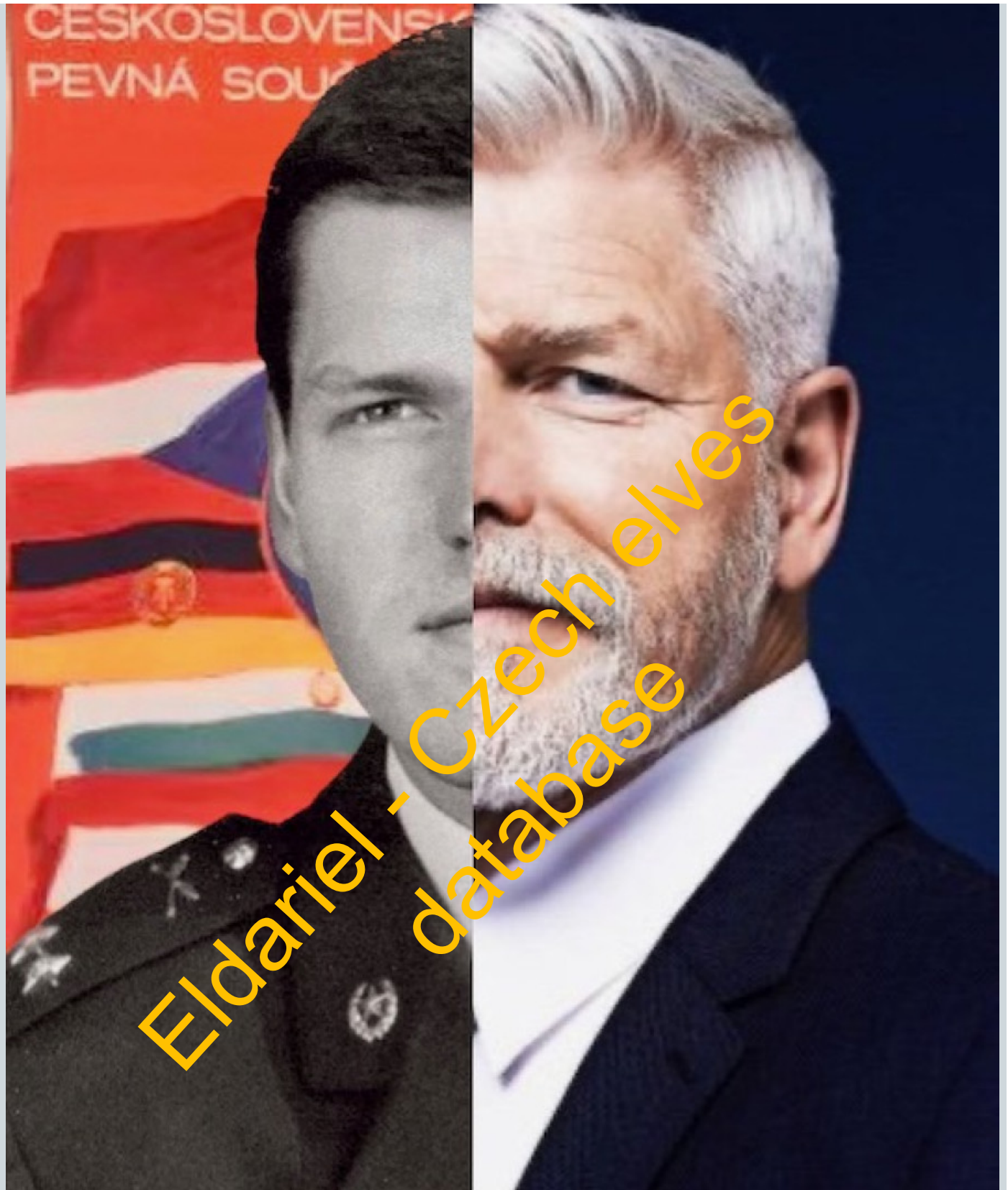
Tomáš Kubín

Dovětek pro čtenáře

V knize Mlachim gimel (Třetí kniha královská) od Yochi Brandes píše autorka: „Příběhy jsou nebezpečnější než meče. Meče mohou ublížit pouze těm, kteří stojí přímo před námi, zatímco příběhy určují, kdo bude žít a kdo zemřít v příštích generacích.“ V knize příběhy, které píše najatí písaři, dnes bychom řekli propagandisté, převrací na ruby biblické události z časů králů Saula, Davida, Šalomouna, Jeroboama, ze zločince Davida dělají hrdinu, z jeho obětí vyvrhele, přepisují dějiny ještě v době, kdy jsou teprve tvořeny.

Lidé jako Pavel také pracují s uměle vyvotřenými příběhy. Štáb propagandistů a on sám lžou, překrucují a maskují fakta. Příběhům, stejně jako v knize a nesčetněkrát v dějinách, věří dav ochotný vytěsnit z hlavy fakta a ukájející se historkami o hrdinovi a diplomatovi, který vše odčinil. Děsť mne, že i malá nedůvěřivý a skeptický český národ se dá doslova zblbnout tak, že oslavuje člověka s jeho minulostí. Příběhy jsou mocná a nebezpečná zbraň a v těchto dnech na hrad vedou člověka, který si nezaslouží úctu, ale opovržení.

Eldariel.cz
datobase

Autor: Tomáš Kubín | čtvrtek 12.1.2023 21:25 | karma článku: 47.71 | přečteno: 17725x

Zdroj: <https://tomaskubin.blog.idnes.cz/blog.aspx?c=796614>